

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Gf.III.30.403/2014/8. szám

A Szegedi Ítéltábla a **felperes képviselőjének neve** (címe, **jogtanácsos neve**) által képviselt **felperes neve**, címe szám alatti székhelyű felperesnek - az elsőfokú eljárásban a Dr. Csillag és dr. Marton Ügyvédi Iroda (ügyintéző: Deliné dr. Csillag Anikó ügyvéd), a másodfokú eljárásban a Dr. Tarjáni-Nagy Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Tarjáni-Nagy Sándor ügyvéd) által képviselt **alperes neve**, címe szám alatti lakos alperes ellen vezető tisztségviselő felelősségének megállapítása iránt indított perben a Szolnoki Törvényszék 2014. június 23. napján kelt, 8.G.20.688/2013/14. számú ítélete ellen az alperes által 15. sorszámon előterjesztett fellebbezésre tekintettel lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az elsőfokú bíróság ítéletét **helybenhagyja** azzal a helyesbítéssel, hogy az alperesre, mint a **X...Zrt.** vezető tisztségviselőjére vonatkozik az elsőfokú ítéletben meghatározott mértékű kártérítési felelősség megállapítás.

Kötelezi alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 20.000,- (Húszezer) Ft másodfokú eljárási költséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S :

A **X...Zrt.** (továbbiakban: Zrt.) 2006. december 14-én Cg-16-10-001755. számon jegyezték be a cégnyilvántartásba, főtevékenysége biztosítás, nyugdíjalap kiegészítő tevékenység, majd 2008. január 15-től ez kiegészült a biztosítási ügynöki és brókeri tevékenységgel. Az alapítástól 2009. október 1-ig az alperes elnök vezérigazgatóként önálló képviseleti joggal rendelkezett, majd fenti időponttól, 2010. június 25-ig további két elnökségi taggal együttesen volt képviseletre, illetve cégjegyzésre jogosult vezető tisztségviselő. Az alperes az ezt követő időszakban, a Zrt. elleni felszámolás elrendelésének kezdő időpontjáig, 2010. január 4-ig ismét önállóan látta el a Zrt. képviseletét.

A Zrt. kapcsolt cégeként létrehozott **Y... Kft-t** 2007. szeptember 25-én Cg..... számon jegyezték be a cégnyilvántartásba. A Zrt-vel megegyező székhellyel működő Kft. főtevékenysége ugyancsak biztosítás, nyugdíjalap kiegészítés, majd biztosítási ügynöki, brókeri tevékenység volt. A társaság két tagja a Zrt., valamint az alperes voltak, utóbbi ügyvezetőként a Kft-t önállóan képviselte.

A Zrt. 2010. évre vonatkozó éves beszámolójának adatai szerint 2009. december 31-i időpontra nézve a forgóeszköz állomány 146.751 e forint volt, melyből készlet 13.929 e forint, követelés 108.109 e forint, pénzeszköz állomány pedig 24.713 e forint. A rövid lejáratú követelések összege 263.065 e forintot tett ki. Ugyanezen mérlegrovatok a 2010. december 31-i állapot szerint: a forgóeszköz állomány 138.157 e forint, ebből készlet 13.722 e forint, követelés 124.249 e forint, a pénzeszköz állomány ekkor 186 e forintot tett ki. A rövid lejáratú kötelezettségeket pedig 273.096 e forint összegben tüntették fel. A várható, illetve jövőbeli költségekre a cég tartalékot nem képzett.

A Zrt. adó-és járuléktartozása 2010. január 1-jén meghaladta a 4 millió forintot, és a társaság 2010. év során sem tett eleget adó-és járulékfizetési kötelezettségeinek, így ez év végére összesen köztartozásai 21 millió forint fölé emelkedtek. A Zrt-nek ezen túlmenően 2010. február végére 37 millió forint nagyságrendű, határidőn túli szállítói tartozásai is fennálltak.

A felperes a Zrt-vel szemben 2010. év elejétől adóvégrehajtási eljárást folytatott, végrehajtási cselekményeket foganatosított, de a Zrt. bankszámlájával szembeni beszedési megbízások eredménytelenek maradtak. Az adóvégrehajtók 2010. augusztus 27-én lefoglalták az alperes tulajdonát képező BHU-N01 forgalmi rendszámú Audi 4E típusú gépjárművet, melynek becsértékét 20 millió forintban állapították meg. A Zrt-vel szemben elrendelt felszámolási eljárásra tekintettel azonban a végrehajtási ügy a felszámoló felé átadásra került, a gépjármű értékesítése már nem történt meg.

A köztartozásai rendezése érdekében alperes 2010. február 9-én, a Zrt. nevében eljárva részletfizetési kérelemmel élt. Ebben előadta, hogy a Zrt. 2009. november és december havi járulékfizetési kötelezettségét pénzügyi nehézségek miatt nem tudta teljesíteni, ezért 2010. március hónaptól 10 havi részletfizetést kért, az akkor fennálló mindösszesen 11.756.289,- Ft összegű tartozás rendezésére. Egyidejűleg kérte a bankszámlái ellen benyújtott inkasszók visszavonását.

A kérelem elbírálásának napján, 2010. március 18-án a Zrt. adófolyószámláján 15.164.458,- Ft tartozás állt fenn, melyből 5.414.555,- Ft-ra vonatkozóan kapott 6 havi fizetési könnyítést. A Zrt. a részletfizetési kedvezmény ellenére az ezt követő fél éves időszakban sem teljesítette hátralékos köztartozásait, így a felperes 2010. szeptember 29-én visszavonta a kedvezményt, ezáltal a tartozás újra egy összegben esedékessé vált.

A Zrt. 2010. február 17-én 1.200.000,- Ft összegű kölcsönt nyújtott a Kft-nek, majd pedig 2010. év végéig minden hónapban, havonta többször is, összesen 26 alkalommal további kölcsönöket nyújtott, mindösszesen 32.765.327,- Ft összegben. Ebből utóbb 4.310.000,- Ft visszafizetésre került. Az alperes a Zrt. nevében 2010. november 9-én újabb fizeteskönnyítési kérelmet nyújtott be a felpereshez 2011. január 31-ig haladék biztosítását, kérve az adófolyószámláján ekkor esedékesen előírt 17.665.040,- Ft összegű tartozás megfizetésére. Utalt arra, hogy az akkor már lefoglalt gépkocsi a tartozásra fedezetet nyújt. Kérte továbbá a Zrt. bankszámlái ellen benyújtott inkasszók visszavonását, hogy a cég működése zavartalanul folytatódhasson. A Zrt. ezen kérelme kapcsán, 2011. január 31-ig 10.191.624,- Ft tartozás megfizetésére kapott haladékot, melyet azonban nem teljesített, így ezen határozat is visszarendezésre került 2011. február 22-én.

Az alperes a Zrt. képviseletében a második fizeteskönnyítési időszakban (2010. november 9. és 2011. január 31-e között) további három alkalommal, összesen 3 millió forint kölcsönt nyújtott a Kft-nek, majd pedig a 2011. január 12-i kölcsönt követően április 19-ig összesen 5.880.000,- Ft kölcsön biztosítására került így sor. Az alperes saját kimutatása szerint 2011. október 4-én még egy 137.500,- Ft összegű utolsó kölcsönt nyújtott a Kft-nek.

A Zrt-vel szemben 2010. és 2011. év során hat esetben kezdeményeztek felszámolási eljárást hitelezői. A felszámolást végül a felperesi kezdeményezés alapján rendelték el, a Zrt. fizetéseképtelenségét a Jász-Nagykun Szolnok Megyei Bíróság a 2012. január 4. napján közzétett 1.Fpk.16-11-000635/7. számú végzéssel állapította meg, ez a felszámolás kezdő napja. A felperes 34.415.177,- Ft összegű hitelezői igényt jelentett be, melyet a felszámoló visszaigazolt. A Zrt. ellen bejelentett összes hitelezői igény 254 millió forint nagyságrendű.

A Y... Kft. 2012. február 23-án felszámolás alá került .

A felperes módosított keresetében kérte, hogy a bíróság az 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 33/A. §-a, és a gazdasági társaságokról szóló 2006. évi IV. törvény 30. § (3) bekezdése alapján állapítsa meg, hogy az alperes, mint a felszámolás alá került Zrt. volt vezető tisztségviselője, a társaság fizetéseképtelenségével fenyegető helyzetben ügyvezetési feladatait nem a hitelezők érdekeinek

elsődlegessége alapján látta el, és ezáltal a társaság vagyona 33.135.327,- Ft-tal csökkent. Felperes álláspontja szerint az alperes, mint vezető tisztségviselő annak ismeretében intézkedett kölcsönszerződések megkötése és a rendelkezésre álló pénzeszközök kölcsönkénti átadása iránt, hogy tudatában volt a Zrt. jelentős köztartozásainak.

A felperes a felszámolótól kapott könyvelési adatok alapján a pontosított megállapítási keresetének összegszerűségét az alábbiak szerint vezette le: a Zrt. 2010. évben 32.765.327,- Ft kölcsönt nyújtott összesen a Kft-nek, melyből 4.310.000,- Ft került visszafizetésre, majd 2011. évben januártól, április 19-ig terjedő időszakban 5.880.000,- Ft kölcsön nyújtására került sor, melyből 1.200.000,- Ft-ot fizetett vissza a Kft. Összesen 38.645.327,- Ft Kft-nek nyújtott kölcsönből így 5.510.000,- Ft törlesztése történt meg, a vissza nem fizetett kölcsön összege 33.135.327,- Ft (8. számú beadvány II. pont).

Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult, vitatta, hogy a Zrt. 2011. őszén fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetbe került volna, ez álláspontja szerint csak 2011. december végén következett be. Ehhez képest az utolsó kölcsönügylet korábban, 2011. októberében realizálódott, a kölcsönök tehát még a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet beállta előtti kifizetések voltak. Állította, hogy a 2011. évben nyújtott kölcsönök visszafizetésre kerültek. Előadta, hogy a piaci helyzet megromlása, és a gazdasági környezet kedvezőtlen alakulása volt az oka, hogy ebben az időszakban az adó-és járuléktartozásoknak a Zrt. még a fizetési könnyítések ellenére sem tudott eleget tenni. A Zrt. egy holding típusú cégcsoportot kívánt létrehozni a biztosítási illetőleg biztosítás közvetítési piacon, és e cégcsoport üzemeltetési feladatainak ellátására alakult a Kft. A kölcsön megjelöléssel a Kft-nek nyújtott összegek valójában a Zrt. kiszervezett tevékenységeinek finanszírozására szolgáló összegek voltak, melyeket a Kft. a Zrt. javára, üzleti érdekeinek megfelelően használt fel. Az alperesi álláspont szerint ezért a visszafizetés elmaradása valójában vagyonsökkenést egyáltalán nem is okozott a Zrt. számára, mivel ezen összegek is a Zrt. pénzügyi érdekeinek megfelelően kerültek felhasználásra.

A bíróság ítéletével a módosított kereseti kérelem szerint 33.135.327,- Ft erejéig állapította meg a Zrt. vagyonsökkenését, a Y... Kft-nek nyújtott, és vissza nem fizetett kölcsönök miatt. Megállapította, hogy az alperes ügyvezetési feladatait nem a hitelezők érdekeinek figyelembe vételével látta el, emiatt a megjelölt összeg erejéig kártérítési felelősséggel tartozik. A bíróság ítéletének indokolásában kiindulópontként megállapította, a periratokhoz írásban csatolt kölcsönszerződések nem utalnak arra, hogy a megjelölt jogcímtől eltérő lenne az átadott összegek célja, a szerződések a kölcsönszerződés alaki és tartalmi elemeinek felelnek meg, így a Ptk. kölcsönügyletre vonatkozó előírásai irányadók azok jogi megítélése során. Ehhez képest nem lehet a Zrt. működésének finanszírozására átadott összegnek tekinteni azokat. A Zrt. fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének bekövetkeztét a bíróság 2010. január vége, február eleji időszaktól határozta meg. A csatolt adófolyószámla kivonatokat bizonyítják, hogy a Zrt-nek adó- és járuléktartozásai ebben az időszakban meghaladták a 10 millió forintot, ennek ismeretében nyújtott kölcsönt a Zrt. nevében alperes a Kft-nek. Ezzel azonban lényegében elvonta a likvid pénzeszközöket, melyek köztartozás megfizetésére egyébként rendelkezésre álltak volna. A bíróság egyúttal megállapíthatónak találta azt is, hogy a vezető tisztségviselő alperes nem a hitelezői érdekek elsődlegessége alapján járt el és ezzel okozati összefüggésben a társaság vagyona csökkent, tekintettel arra, hogy a kölcsönösszegek jelentős része már nem került visszafizetésre. A bíróság utalt még arra, hogy a Cstv. 33/A. §-án alapuló felelősség megállapítás szempontjából nincs annak jelentősége, hogy fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet milyen okból, esetleg alperes érdekkörén kívül eső körülmények miatt következett be.

Az ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, kérve annak megváltoztatását és a kereset

elutasítását. Elsődlegesen kifogásolta az ítélet tényállási megállapítását, mely szerint ő a Zrt. önálló képviselőre jogosult elnök vezérigazgatója volt a teljes perbeli időszakban. Ehhez képest a periratok közti cégmásolat alapján kérte pontosítani a tényállást tekintetben, hogy 2009. október 1-jétől ő nem önállóan, hanem további két igazgatósági taggal együtt látta el a Zrt. képviselőt. A társasági tagok szindikátusi szerződést kötöttek, melyben kijelölték a vezető tisztségviselők cégvezetéssel kapcsolatos hatásköreit. A pénzügyi igazgatói posztot nem ő látta el, és legalább egy további igazgatósági tag szavazata nélkül, hitelnyújtásról 1 millió forint összeghatár felett nem is rendelkezhetett. Az igazgatóság feloszlása után, 2010 év második felében elfogadva a korábbi gyakorlatot folytatta a Y... Kft. finanszírozását. A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztének időpontját illetően fenntartotta az elsőfokú eljárás során előadott álláspontját, ugyanakkor utalt rá, hogyha az ítéletben megállapított korábbi időpontot fogadjuk el, akkor figyelembe kell venni, hogy 2010. februártól 2011. áprilisáig a Y... Kft. 22,5 millió forintot fizetett vissza, így a meg nem térült kölcsönök összege csak 17.163.075,- Ft-ot tesz ki. Előadta, hogy ő személyesen további 36 millió forint nagyságrendben juttatott a vizsgált időszakban különböző összegeket a Zrt-nek, ebből a Zrt. 28.751.000,- Ft-ot nem fizetett vissza, ez az összeg a Zrt-nél maradt, mely lényegesen meghaladja a Kft. által vissza nem fizetett 17 millió forint nagyságrendű összeget. Ezen elszámolás alapján nem lehet helytálló az a megállapítás, hogy a Zrt-nél 33 millió forint nagyságrendű vagyonszerzés bekövetkezett a felperes által hivatkozott okból. A Zrt. közzétett beszámolója alapján megállapítható, hogy a saját tőke csak 2011. év végére csökkent a törzstőke fele alá, így ehhez kapcsolódóan az alperesnek ezen időpontig nem volt társasági jogi kötelezettsége a közgyűlés összehívása sem. Hangsúlyozta még, a Zrt. 2011. év végéig gazdasági tevékenységet végzett és az időszak minden hónapjában volt a társaságnak olyan bankszámlája, vagy házi pénztár forgalma, mellyel biztosítani tudta az adott időszak aktuális kifizetéseit. Megjegyezte, hogy több tulajdonos közül egyedül ő intézkedett saját vagyonból tőkepótlás iránt, mert kizárólag így lehetett biztosítani a fizetőképesség és a működés fenntartását.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéltének helybenhagyására irányult. Az alperes fellebbezési hivatkozásai közül vitatta az ott levezetett elszámolás helyességét, fenntartotta, hogy saját elszámolása irányadó, mivel azt a felszámoló által rendelkezésére bocsájtott iratanyagból állította össze. Kérte továbbá figyelmen kívül hagyni az alperes azon hivatkozását, mely szerint saját vagyonból történt a Zrt. finanszírozása, tekintettel arra, hogy az elsőfokú eljárás során ilyen tárgyú ellenkérelmet az alperes nem terjesztett elő. Nem tett említést továbbá a szindikátusi szerződésről sem, ennek beszerzését nem indítványozta, noha nyilvánvalóan tudomása volt a többi cégjegyzésre jogosult személyéről. Ezen hivatkozásokat felperes kérte figyelmen kívül hagyni a másodfokú határozat meghozatala során. Továbbra is hangsúlyozta, hogy a bírói gyakorlat szerint a Cstv. 33/A §-ra alapított kereset megítélése során az lényeges, hogy az adós a tartozást, esedékességkor képes volt-e megfizetni, ha ez nem áll fenn, mert nincs elegendő pénzeszköze, akkor bekövetkezik a fenyegető fizetéseképtelenségi helyzet. Nem elegendő tehát, hogy az adós teljes vagyona készpénzzé konvertálás esetén egyébként fedezetet nyújtana a tartozások kielégítésére, a tartozás esedékességkor történő kielégítésének képessége ugyanis folyamatosan rendelkezésre álló, megfelelő mennyiségű likvid pénzeszköz meglétét feltételezi.

A másodfokú eljárás során megtartott tárgyaláson alperes fellebbezését eljárásjogi kifogásokkal is kiegészítette. A 13. számú jegyzőkönyvet említve hiányolta, hogy az elsőfokú bíróság az ítélet meghozatala előtt nem tett eleget a tárgyalás berekesztésére történő figyelmeztetési kötelezettségének és a tárgyalást nem rekesztette be. Ugyancsak lényeges eljárási szabálysértésre hivatkozva sérelmezte, hogy a tanúbizonyítás iránti indítványával kapcsolatban az elsőfokú bíróság alakszerű határozatot nem hozott, úgy mellőzte a felajánlott bizonyítást, hogy ennek indokait az írásba foglalt ítélet sem tartalmazza.

A fellebbezés nem alapos.

Az ítélet tábla a fellebbezési hivatkozások közül elsődlegesen az eljárásjogi kifogásokkal foglalkozott. Az elsőfokú periratokat áttekintve megállapítható, hogy az alperesi hivatkozástól eltérően nem a 13. sorszám alatti jegyzőkönyv által rögzített tárgyaláson került sor az ügydöntő határozat kihirdetésére, ez a jegyzőkönyv a tárgyalás elhalasztását és új tárgyalási határnap kitűzését tartalmazza. A 2014. június 23-án megtartott folytatólagos tárgyalás 14. sorszám alatti jegyzőkönyvében azonban szabályszerűen szerepel a tárgyalás berekesztésére történő figyelmeztetés megtörténte, a tárgyalás berekesztése nyomán ekkor hirdetett ítéletet az elsőfokú bíróság (14. sorszám alatti jegyzőkönyv 2. oldal). Megállapítható tehát, hogy eljárási szabályt a határozathirdetés során az elsőfokú bíróság nem vétett.

Az alperes ezzel kapcsolatos fellebbezési kifogása nem alapos. Az alperes által indítványozott tanúbizonyítás mellőzésére a bíróság a Pp. 3. § (4) bekezdésében rögzített lehetőség folytán jogosult volt, hiszen bizonyítási indítványhoz kötöttség nincs, ilyen esetben erről pervezető alakszerű határozatot sem kell hozni. Tény, hogy az ítélet indokolása nem tér ki a bizonyítási indítvány mellőzésének okaira, azonban ez nem jelent olyan lényeges, súlyos eljárási szabálysértést, amely a Pp. 252. § (2) bekezdésének alkalmazását szükségessé tenné. E körben döntő jelentősége annak van, hogy az ítélet tábla a rendelkezésre álló bizonyítékokat elegendőnek találta a perbeli jogvita elbírálásához, a peradatok lehetővé teszik az érdemi döntés alapjául szolgáló tényállás rögzítését.

A felperes keresetében az alperes - mint a **X...Zrt.** vezető tisztségviselője - felelősségének megállapítását kérte.

Ha a jogi személy tagja, vezető tisztségviselője a jogi személy tevékenységi körében jár el és ilyenkor a jogi személlyel szerződéses vagy szerződésen kívüli jogviszonyban álló harmadik személynek érdeksérelmet okoz, a polgári jogi felelősség jogkövetkezményei általában a jogi személlyel szemben alkalmazhatók.

Más a helyzet akkor, ha külön jogszabály szankciós jelleggel átviszi a felelősséget a tagra, vezető tisztségviselőre. Ebben az esetben a tag, vezető tisztségviselő, a deliktualis kárfelelősség feltételei szerint felel a felróható magatartással okozati összefüggésben keletkező vagyoni hátrányért.

A gazdasági társaságokról szóló 2006. évi IV. törvény (Gt.) 30. § (2) bekezdése szerint, a vezető tisztségviselők a gazdasági társaság ügyvezetését az ilyen tisztséget betöltő személyektől általában elvárható gondossággal, a gazdasági társaság érdekeinek elsődlegessége alapján kötelesek ellátni. A (3) bekezdés úgy rendelkezik, hogy a gazdasági társaság fizetéseképtelenségével fenyegető helyzet bekövetkeztét követően, a vezető tisztségviselők ügyvezetési feladataikat a társaság hitelezői érdekeinek elsődlegessége alapján kötelesek ellátni. Külön törvény e követelmény felróható megszegése esetére - ha a gazdasági társaság fizetéseképtelenné vált - előírhatja a vezető tisztségviselő hitelezőkkel szembeni helytállási kötelezettségét.

A Gt. hivatkozott Gt. 30. § (3) bekezdése továbbfejlesztette a vezető tisztségviselőre irányuló korábbi felelősségi szabályokat és a korlátolt felelősség speciális áttörésével a „jogszerűtlen gazdálkodásért” való felelősség (wrongful trading) intézményét honosította meg annak érdekében, hogy a társaság ügyvezetését csődközel helyzetben visszatartsa a hitelezői érdekeket sértő magatartásoktól. A hitelezővédelmi tényállás beiktatását az indokolta, hogy a felelősen gazdálkodó üzletembertől elvárható, hogy az irányítása alatt álló céget a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezése esetén úgy működtesse tovább, hogy a hitelezők esélyét követeléseik behajtásában ne veszélyeztesse. Ilyen esetben az ügyvezetőnek - ha nem kezdeményezi a csődeljárást, illetve felszámolási eljárást - minden intézkedésével arra kell törekednie, hogy a hitelezők követelésükhöz hozzájussanak.

A vezető tisztségviselőknek e követelmény megszegése esetére előírt hitelezőkkel szembeni

helytállási kötelezettségét a Zrt-vel szembeni felszámolás kezdeményezésekor hatályos Cstv. 33/A. §-a és a 63. § (3) bekezdése szabályozta, ezen rendelkezések irányadók a perbeli jogvitában.

A Cstv. 33/A. § (1) bekezdésének jelen ügyben hatályos rendelkezése szerint a hitelező vagy - az adós nevében - a felszámoló, a felszámolási eljárás ideje alatt keresettel kérheti a bíróságtól (6. § (1) bekezdés) annak megállapítását, hogy azok, akik a gazdálkodó szervezet vezetői voltak a felszámolás kezdő időpontját megelőző 3 évben, a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően vezetési feladataikat nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látták el, és ezáltal a gazdálkodó szervezet vagyona csökkent, vagy a hitelező követeléseinek teljes kielégítését megghiúsították, vagy elmulasztották a környezeti terhek rendezését. Ha többen közösen okoztak kárt, felelősségük egyetemleges. A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezte az az időpont, amelytől kezdve a gazdálkodó szervezet vezetői előre látták vagy ésszerűen előre láthatták, hogy a gazdálkodó szervezet nem lesz képes esedékességgel kielégíteni a vele szemben fennálló követeléseket.

A (2) bekezdés szerint mentesül a felelősség alól az (1) bekezdésben említett vezető, ha bizonyítja, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően az adott helyzetben az ilyen tisztséget betöltő személytől elvárható valamennyi intézkedést megtette, a hitelezői veszteségek elkerülése csökkentése, továbbá az adós gazdálkodó szervezet legfőbb szerve intézkedéseinek kezdeményezése érdekében.

A Cstv. 33/A. §-a a kártérítés tényállásának alapja, a hitelezői érdekekkel ellentétes tevékenység (jogellenes magatartás), a vezető tisztségviselő ügyvezető fenti magatartásával, (kötelezettségszegésével) okozati összefüggésben keletkezett károsodás (cégvagyron csökkenés), az, amelyért a cégvezető felelőssége fennáll.

A Cstv. 33/A. §-a meghatározza a perindításra jogosultak körét, a perindításra a hitelezők és a felszámoló jogosult. Jelen esetben, a felperes az adós gazdálkodó szervezet felszámolásába hitelezőként bejelentkezett, így jogi érdeke fűződik a perindításhoz, azaz keresetőségi joga fennáll. A jogi érdeknek - azaz a hitelezői minőségnek - a per során mindvégig fenn kell állnia, ez lényeges azért is, mert a Cstv. 33/A. §-a alapján indított megállapítási pert követően a Cstv. 33/A. § (6) [jelen esetben hatályos: Cstv. 63. § (3)] bekezdése alapján a marasztalási per megindítására már csak a hitelezők jogosultak.

Amennyiben egy hitelező indítja meg a megállapítási pert, annak eljárásjogi célját, lényegét tekintve egy fajta „perbizomány” jön létre, mivel ő ilyen esetben a további hitelezők érdekében is perel. Vezető tisztségviselő helytállási kötelezettségének jogerős ítélettel történt megállapítása esetén ugyanis utóbb - fenti jogszabályhelyre alapítottnak - bármely hitelező indíthat marasztalási keresetet, a felszámolás során kielégítetlenül maradt követelésének behajtása érdekében. A hivatkozott eljárási szabályok említett összefüggései figyelembevételével kellett jelen perben a kereseti kérelmet elbírálni.

Az elsőfokú bíróság, ítéletének rendelkező részében az alperes tekintetében - tévesen - azt rögzítette, hogy ő a **X...Zrt**-nek ügyvezetője, míg az ítélet tényállási részében az alperest, mint a Zrt. önálló képviselőre jogosult elnök vezérigazgatóját jelöli meg.

Az alperes fellebbezésében hivatkozott arra, hogy ő csak 2007. február 12-től 2009. szeptember 30. napjáig volt a Zrt. önálló képviselőre jogosult elnök vezérigazgatója, majd 2009. október 1-jétől a képviselőt már nem önállóan látta el, hanem képviselői joga együttes volt legalább egy másik, igazgatósági taggal. Az igazgatóság tagjai 2009. október 1. napjától az alperes, **személy 1. neve** és **személy 2. neve** voltak, 2009. december 16-tól **személy 3. neve** helyét az igazgatóságban **személy 4. neve** vette át, így 2009. december 16-tól 2010. június 25-ig az adós Zrt. vezetését együttes képviseléssel az alperes, **személy 1. neve** és **személy 4. neve** látták el. Alperes hivatkozott továbbá a társaság tagjai között létrejött ún. szindikátusi szerződésre, melyet a fellebbezéséhez csatolt.

Előadta, hogy korábban azért nem tudta ezen megállapodást csatolni, mivel a társaság iratai a felszámolónál találhatók, ezt az iratot csak az elsőfokú ítélet kézhezvételét követően sikerült beszereznie. A cégtulajdonosok közt létrejött szindikátusi szerződés 1.c. pontja szerint alperes neve elnök vezérigazgató hatásköre az adós gazdálkodó szervezetnél az MLM rendszer fejlesztésére, működtetésére, termékfejlesztés szakmai beindítására terjedt ki, míg **személy 1. neve** a társaság üzleti adminisztrációjáért, munka szervezetének működtetéséért volt felelős. Alperes külön utalt rá, hogy a szindikátusi szerződés II/3. pontja szerint az igazgatóság nem hozhatott döntést **személy 1. neve** pénzügyi igazgató igen szavazata nélkül, hitelfelvétel, hitelnyújtás, kezességvállalás, garancia nyújtás tárgyában 1 millió forint összeghatár felett.

E fellebbezési hivatkozás elbírálása során irányadó a 2006. évi IV. törvény (Gt.) 21. § (1) bekezdése, mely szerint a gazdasági társaság ügyvezetését - a gazdasági társaságok egyes formáira vonatkozó rendelkezések szerint - a társaság vezető tisztségviselői vagy a vezető tisztségviselőkből álló testület látja el. A (4) bekezdés szerint a részvénytársaság ügyvezetését - kivéve, ha az zárkörűen működő részvénytársaság alapszabálya az igazgatóság hatáskörét egy vezető tisztségviselőre (vezérigazgató) ruházta - az igazgatóság, mint testület látja el.

A Zrt. cégmásolatából megállapíthatóan, 2010 évben az alperes 2010. június 25-ig együttes aláírási joggal rendelkező képviselő volt és az igazgatóság tagjaként látta el a cégvezetési feladatokat, majd 2010. június 25-től 2012. január 4-ig újra önálló aláírási joggal rendelkező vezérigazgató volt.

A peradatokból megállapítható tehát, hogy alperes a teljes perbeli időszakban a Zrt. vezető tisztségviselője volt. A Cstv. 33/A. § (1) bekezdés utolsó előtti fordulata szerint, ha többen közösen okoztak kárt, felelősségük egyetemleges. Ez a jogszabályi rendelkezés kifejezetten arra vonatkozik, ha egy adott cégnek a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követő időszakban több ügyvezetési feladattal ellátott vezető tisztségviselője van, ez esetben a vezető tisztségviselők felelőssége egyetemleges. Ez a Ptk. 334. § (2) bekezdése értelmében azt jelenti, hogy a teljesítés (jelen esetben, helytállási kötelezettség megállapítása) bármelyik kötelezettől vagy akár egyszerre valamennyiüktől követelhető (kötelezettek egyetemlegessége). A helytállási kötelezettség oszthatatlanságát jelen esetben tehát a speciális törvényi rendelkezés hozza létre. A felperesi hitelező, mint jogosult szabadon választhat, hogy melyik vezető tisztségviselő ellen indítja meg a pert, érvényesíti követelését, tekintettel arra, hogy az adott időszakban vezető tisztséget betöltő valamennyi vezetőre kiterjesztette az egyetemlegesség kimondásával a jogszabály a helytállási kötelezettséget, összhangban a Ptk. 344. § (1) bekezdésének rendelkezésével.

Az alperes a szindikátusi szerződésre a fellebbezésében hivatkozott, ez azonban a fellebbezésben az új bizonyíték előterjesztésére vonatkozó tilalomba ütközik (Pp. 235. § (1) bekezdés). A perbeli jogvita másodfokú elbírálása során tehát az érdemben nem is vehető figyelembe, az ítéletábla azonban megjegyzi, hogy a társasági törvény (Gt.) nem ismeri a „névleges ügyvezető” fogalmát, így az a képviselő is felelősséggel tartozik a hitelezőket ért kárért, aki a gazdálkodó szervezet működésében aktívan nem vett részt. Az alperesnek az együttes cégjegyzési jogosultság idején is, mint igazgatósági tagnak ismernie kellett a Zrt. vagyoni, gazdasági, pénzügyi helyzetét. Észlelnie kellett azt, hogy a cég mikor kerül fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetbe és ezt követően a hitelezői érdekek elsődlegessége alapján kellett volna ellátnia vezetői feladatait. Az alperes ezzel szemben úgy nyilatkozott, hogy az együttes cégjegyzési jogosultság idején névleges ügyvezetőnek tekintette magát, a cég gazdasági ügyeiben nem járt el, érdemi tevékenységet nem végzett, nem érdekelte a cég vagyoni és pénzügyi helyzete. Ez a hozzáállás úgy értékelhető, hogy az alperes az együttes cégjegyzési időszakban nem a vezető tisztségviselőtől általában elvárható gondossággal járt el, így a teljes perbeli időszakra nézve mindenképpen érdemben vizsgálható a cégvezetői felelőssége (EBH 2011/2326. BDT 2010/2282.).

A Cstv. 33/A. §-ában foglaltak alapján annak megítélése, hogy a képviselő tevékenysége a hitelezői

érdekekkel ellentétes volt-e, milyen mértékű vagyonsökkenés hozható összefüggésbe a tevékenységével, bonyolult gazdasági kérdés. Az ilyen típusú perben éppen ezért általában könyvszakértői bizonyítással kell tisztázni, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet mikor állt be, ezt követően milyen gazdasági események történtek, milyen vezetői magatartás felelt meg a hitelezői érdekek védelmének, továbbá meg kell állapítani a jogellenes vezetői magatartással kapcsolatos vagyonsökkenés pontos mértékét. A Pp. 164. § (1) bekezdésében foglaltak alapján a felperest terhelte a Cstv. 33/A. §-a törvényi tényállásához kapcsolódó bizonyítási kötelezettség a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztének időpontját illetően, továbbá alperesi vezető a hitelezői érdekekkel ellentétes magatartása és a vagyonsökkenés mértéke közötti okozati összefüggés, míg ezt követően az alperest megilleti a bizonyítás lehetősége a kimentés körében (IH 2012/91. számú jogeset).

Az elsőfokú bíróság a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztének megállapítására szakértőt nem rendelt ki, ítéletében azt rögzítette, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet 2010. január végén, február elején következett be. Utalt arra, hogy ezen időszakban az adós gazdálkodó szervezetnek 2010. január 1-jén a felperes által nyilvántartott 4.730.167,- Ft adótartozása volt, mely 2010. február 17-én 11.296.169,- Ft-ra nőtt, ezért a Zrt. részletfizetési kérelmet nyújtott be a felpereshez, a kérelem elbírálásának napján, 2010. március 18-án ez a tartozás már a 15 millió forintot is meghaladta. Az ítéleti tényállás tartalmazza továbbá, hogy 2010. február 24. napján 37 millió forint határidőn túli egyéb szállítói tartozása is volt a Zrt-nek.

Az alperes fellebbezésében utalt arra, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztének felperes által megjelölt időpontját már az elsőfokú eljárásban is vitatta, álláspontja szerint ez csak 2011. őszén következett be.

A fenyegető fizetéseképtelenség nem azonos a Cstv. 27. § (2) bekezdésében szabályozott fizetéseképtelenséggel. Ez utóbbi pénzforgalmi szemléleten alapul, ha az ott szabályozott bármely feltétel megvalósul, akkor az adós függetlenül a fizetési készségétől, képességétől, tényleges vagyonától, fizetéseképtelenségnek minősül, ellene felszámolási eljárás indítható. Fenyegető fizetéseképtelenség esetén nem az a döntő, hogy van-e az adós olyan tartozása, amely alapján a Cstv. 27. § (2) bekezdése értelmében erre irányuló kérelem esetén fizetéseképtelenségnek minősülne, hanem a lényeges az, hogy az adós a tartozását esedékességkor képes-e megfizetni. Ha igen, de egyéb - például gazdasági, üzletpolitikai, stb. - okból nem akarja a kötelezettség kiegyenlítését, a fenyegető fizetéseképtelenség nem áll fenn (ebben az esetben ellene felszámolási eljárás kezdeményezhető). Ha azonban a tartozás megfizetésére az esedékességkor nem képes, mert nincs elegendő pénzeszköze, akkor bekövetkezik a fenyegető fizetéseképtelenség, és ha ezt a gazdálkodó szervezet vezetői előre látták vagy ésszerűen előre láthatták, ettől az időponttól kezdve a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerint - a felszámolás megindulásától, mint feltételtől függően - beáll a felelősség a hitelezőkkel szemben. A felperes helyes hivatkozása szerint, a tartozás esedékességkor történő kielégítésének „képessége” likvid pénzeszköz meglétét feltételezi, vagyis nem elegendő, ha az adós teljes vagyona - készpénzzé konvertálása esetén - egyébként fedezetet nyújtana a tartozások kielégítésére. A hangsúly az esedékességkor történő kielégítésen van: az adós vezető tisztségviselőjének folyamatosan figyelemmel kell tehát követni a cég esedékes, lejárt tartozásait, és a cashflow kimutatást. A vezető döntési szabadsága kiterjed arra, hogy a lejárt tartozásokat milyen sorrendben elégíti ki, ezt azonban csak addig az időpontig teheti meg, amíg előre látható, hogy az adós készpénzvagyona az összes lejárt és lejáró követelésre fedezetet nyújt (BDT 2013/3/47.). A kifejtettekből következően lényeges kérdés volt a perben a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztének pontos időpontja, ugyanis ezen időponttól kifejtett vezetői magatartás szolgálhat alapul a Cstv. 33/A. §-ban szabályozott felelősség megállapítására (IH 2013/38).

A Zrt. 2011. május 23. napján készített - és alperes által cégszerűen ellenjegyzett - 2010. évre

vonatkozó éves beszámolója, a 2009. december 31. és 2010. december 31-i állapotokat tükrözi. 2009. december 31-én az adós gazdálkodó szervezet forgóeszköz állománya 146.751 ezer forint volt, melyből készlet 13.929 e forint, követelés 108.109 e forint, pénzeszköz 24.713 e forint, míg az ezzel szemben álló rövid lejáratú kötelezettségek összege 263.065 e forint volt.

A 2010. december 31-i állapot szerint: a forgóeszköz állomány 138.157 e forint volt, ebből készlet 13.722 e forint, követelés 124.249 e forint, és a pénzeszköz mindössze 186 e forintra csökkent, míg az ezzel szemben álló rövid lejáratú kötelezettség mértéke 273.096 e forintra nőtt. Mindezek egybevetésével megállapítható, hogy az adós gazdálkodó szervezet likvid pénzeszköze már 2009. december 31-jén sem volt elegendő az egy éven belül esedékessé váló, tehát a rövid lejáratú kötelezettségek kiegyenlítésére, a forgóeszközök pedig túlnyomórészt a készletekből, illetve követelésekből álltak.

Emellett a felperes csatolta az adós gazdálkodó szervezet adótartozására benyújtott részletfizetési kérelmét, ebben 2010. február 5. napján az adós 2010. március hónaptól 10 havi részletfizetés engedélyezését kérte a 11.756.289,- Ft adó- és járulék tartozások megfizetésére, és hivatkozott arra, hogy a Zrt. 2009. november, december havi járulékfizetési kötelezettséget pénzügyi nehézségek miatt nem tudta kielégíteni. Kérte a felperest, hogy a számlája ellen 2010. február 5-én benyújtott inkasszóját vonja vissza.

Csatolta továbbá a felperes az adós gazdálkodó szervezettel szemben az adóvégrehajtás során 2010. novemberében készült érvénytelen foglalási jegyzőkönyveket is.

Az adóssal szemben továbbá 2010. év folyamán hat felszámolási kérelem is benyújtásra került, melyeket mind az esedékességkor ki nem egyenlített tartozások miatt a hitelezők kezdeményeztek.

Mindezek egybevetésével - szakértő bevonása nélkül - megállapítható, hogy az adós gazdálkodó szervezetnél a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet - ahogyan azt az elsőfokú bíróság helyesen megállapította - 2010. év első hónapjától már bizonyosan fennállt, ekkor már ésszerűen előre látható volt, hogy a Zrt. nem lesz képes az év (2010) folyamán esedékessé váló hitelezői követeléseket kielégíteni.

Az alperes fellebbezésében hivatkozott arra, hogy a Gt. 143. § (2) bekezdésében foglaltak nem valósultak meg, a társaság saját tőkéje veszteség folytán a törzstőke felére nem csökkent, így a Gt. 143. § (3) bekezdésében szabályozottak alapján nem volt az alperesnek kötelezettsége a közgyűlés összehívása.

Az alperes által hivatkozott Gt. 143. §-a korlátolt felelősségű társaságra vonatkozó szabályok között szerepel a törzstőke, valamint a hitelezői érdekek védelmét szolgáló szabályként. A részvénytársaságra a Gt. 245. §-a vonatkozik. Eszerint az igazgatóságnak 8 napon belül minden részvényes egyidejű értesítse mellett a szükséges intézkedések megtétele céljából a közgyűlést összehívja, ha tudomására jut, hogy

- a) a részvényvénnytársaság saját tőkéje a veszteség következtében az alaptőke 2/3-ára csökkent, vagy
- b) a saját tőkéje a 207. § (1) bekezdésben meghatározott összeg alá csökkent, vagy
- c) a részvénytársaságot a fizetéseképtelenség fenyegeti, vagy fizetéseit megszüntette, illetve ha a vagyona a tartozásait nem fedezi.

A Gt. 245. § (2) bekezdése szerint a fenti esetek bármelyikében a részvényeseknek határozniuk kell az alaptőke biztosításáról, illetve annak módjáról, így különösen a részvényesek által történő befizetés előírásáról, illetve az alaptőke leszállításáról, továbbá a társaságnak más társasággá történő átalakulásáról, ezek hiányában pedig a társaság megszüntetéséről.

A felszámolás alá került gazdálkodó szervezet volt vezető tisztségviselőjének felelősségét önmagában valóban nem alapozza meg annak bizonyítása, hogy a saját tőkének a jegyzett tőke alá csökkenése esetén a képviselő a részvényesek összehívásáról nem gondoskodott döntéshozatal érdekében. A Cstv. 33/A. § (1) bekezdése alapján fennálló felelősség bizonyításához nem azt kell igazolni, hogy a vezető tisztségviselő nem tett meg minden intézkedést az adós

fizetése képtelenséggel fenyegető helyzetének megszüntetése érdekében, hanem azt, hogy nem tett meg mindent az e tisztséget betöltőtől elvárható, az adós vagyonának a hitelezői igények kielégítése végett indokolt védelme érdekében és ezáltal az adós vagyona tovább csökkent (Kúria Gfv.VII.30.303/2013/6.számú döntés). Jelen esetben ezen magatartásra a felperes keresetében nem is hivatkozott, az elsőfokú bíróság ítéletében sem ezt a magatartást vizsgálta, így az ezzel kapcsolatos fellebbezési hivatkozás irreleváns a jogvita elbírálása szempontjából.

A Cstv. 33/A. §-a szerinti vagyonsökkenés helyesen a fizetése képtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követő időszakra nézve, az aktív vagyon csökkenését jelenti. A vagyonsökkenés akkor is bekövetkezhet, ha egyébként a vagyon csökkenésével járó ügylet eredményeként egyes hitelezői követelések akár meg is szűnnek (Szegedi Ítéltábla Gf.I.30.344/2011/2., Debreceni Ítéltábla Gf.III.30.229/2014/3.számú döntés).

Az aktív vagyon csökkenését okozhatja a hitelezők kielégítésére fordítható összeg kölcsönadása is.

A felperesi hitelező a Zrt. vagyonsökkenését okozó alperesi magatartásként a 2010-2011-ben az adós gazdálkodó szervezet által a Y... Kft.-nek nyújtott kölcsönöket jelölte meg. Az alperes érdemi ellenkérelmében állította, hogy az átadott összegek nem kölcsönök voltak. Etekintetben az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg a felperes által csatolt okirati bizonyítékok alapján, hogy a felperes által megjelölt összegek kétség kívül kölcsön jogcímén kerültek átadásra a Kft. részére (Ptk. 523. § (1) bekezdés).

A felperes módosított keresetében előadta, hogy 2010. évben 32.765.327,- Ft került átadásra, melyből 2010-ben 4.310.000,- Ft került visszafizetésre, míg 2011-ben a nyújtott összege 5.880.000,- Ft volt, melyből 1.200.000,- Ft került visszafizetésre, így a Kft. részére nyújtott, és meg nem térült kölcsön összege 33.135.327,- Ft volt.

Az alperes 6. sorszámu beadványában akként nyilatkozott, hogy a nyújtott kölcsön összege 48.135.361,- Ft volt, melyből visszafizetésre került 15.386.941,- Ft, a fennmaradó 33.459.937,- Ft-ot a X...Zrt. kiszervezett tevékenységének finanszírozására fordította a Kft., így a teljes átadott pénzeszköz elszámolásra került. Utalt még arra, hogy a Y... Kft. a saját forrásaiból további 711.517,- Ft-ot a X...Zrt. által kiszervezett tevékenységek finanszírozására fordított.

A perbeli esetben az alperesi tisztségviselő olyan időszakban adott finanszírozási kölcsönöket a Zrt.-hez kapcsolt Kft. részére, amikor már lejárt, esedékessé vált rövid lejáratú tartozásai, és köztartozásai kiegyenlítéséhez nem rendelkezett likvid vagyonnal. A felperesnél előterjesztett fizetési könnyítés iránti kérelmek egyúttal törlesztési kötelezettségvállalást is jelentettek, az alperes azonban ezt megszegve az esetenként befolyt likvid pénzeszközt nem a köztartozások, tartozások törlesztésére, hanem a cégvagyon csökkenést előidézve, a kapcsolt vállalkozás (Kft.) részére történő kölcsönnyújtásra fordította. Ez a magatartás mindenképpen sértette a felperes (mint a felszámolásban külön is privilegizált) és a további hitelezők érdekeit. Az alperesi állásponttal ellentétben ilyen esetben nem az a cél, hogy a vezető a cég működését közvetett úton finanszírozza, hanem a cég hitelezők felé fennálló lejárt tartozásainak közvetlen kiegyenlítésére kell elsősorban törekedni. Ezt a jogalkotói elvárást egyértelműen tükrözi a Cstv. 33/A. § (1) bekezdés megszövegezése. Az aktív vagyonsökkenés összegét - tehát a kft. felé nyújtott kölcsönök (-visszafizetett összeg) együttes összegét - a felperes, a felszámolótól kapott dokumentáció alapján határozta meg 33.135.327,- Ft-ban, ezzel azonos nagyságrendű az alperesi meghatározás. A kis mértékű eltérés abból adódott, hogy a felperes egy behatárolt időszak, 2010. február 17. és 2011. április 19-e közötti kölcsönösszegeket összesített, míg az alperes ezt megelőző, illetve ezt követő néhány kölcsönösszeget is feltüntetett A/7-es számú táblázati kimutatásban. A kölcsönök nagyobb volumenű visszafizetését alperes azonban nem tudta bizonyítani, ezért az ítéltábla is a tényállás alapjául a felperes által kimutatott visszafizetéseket fogadta el. A Kft. is időközben felszámolás alá került, ezért a kölcsönből további megtérülés nem várható.

Mindezek alapján a helytállási kötelezettség mértéke könyvszakértői bizonyítás nélkül is meghatározható volt, a megállapítási kereset összecszerűségét kellőképpen alátámasztják a perbeli egyéb bizonyítékok.

A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követő kölcsön folyósítás tehát már olyan magatartás volt, amellyel összefüggésben a vagyonsökkenés bizonyossággal megállapítható, és legfeljebb a kimentés körében lenne értékelhető a máshonnan befolyt utólagos megtérülés. Erre tekintettel az alperes saját személyes kölcsöneit is kérte figyelembe venni, melyeket állítása szerint a perbeli időszakban a Zrt-nek tagi kölcsönként nyújtott. Ezzel kapcsolatban megjegyzendő, hogy korábban ilyen hivatkozás az elsőfokú eljárás során alperes részéről nem került bejelentésre, ezért ezzel kapcsolatban is alkalmazandó a Pp. 235. § (1) bekezdés tiltó szabálya. A másodfokú tárgyalás során az alperes még előadta, hogy hitelezői igényt is bejelentett a tagi kölcsönök visszatérítése érdekében a felszámolónál. Ilyen esetre a Kúria eseti döntésben már állást foglalt, mely szerint a tag által nyújtott tagi kölcsön nem a kimentés körében értékelhető, hanem ate tekintetben, hogy az e jogcímen átadott pénzösszeg kompenzálja-e az ügyvezetői magatartás folytán bekövetkezett vagyonsökkenést. A tag által - a visszafizetés feltételével - rendelkezésre bocsátott kölcsön akkor küszöbölheti ki a vagyonsökkenést, ha utóbb a tag a pénzköveteléstől eltekint, az adós elleni felszámolási eljárásban hitelezői igényét nem érvényesíti (Kúria Gfv.VII.30.307/2014/5.).

Mindezekre tekintettel az ítéletábra az elsőfokú bíróság érdemben helyes ítéletét a szükséges indokolásbeli kiegészítések, és a rendelkező részben az alperes képviselői minőségének pontosítása mellett, a Pp. 253. § (2) bekezdésre történt hivatkozással helybenhagyta.

Az eredménytelenül fellebbező alperes a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles a jogi képviselővel eljáró és fellebbezési ellenkérelmet előterjesztő felperes másodfokú eljárási költségeinek megtérítésére.

A jogtanácsos által képviselt felperes részére a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3) és (5) bekezdés analóg alkalmazásával állapított meg munkadíj térítést.

S z e g e d, 2015. április hó 2. napján

Dr. Gaálné dr. Jobbágy Ildikó sk.
a tanács elnöke

. Dobler László sk.
előadó bíró

Dr. Béri András sk.
táblabíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő